

Winterdepressie

door Claudia Verhoeff – dierenarts

Winterdip, voor mij alleen over mijn ijsje graag, zegt Loesje. Was iedereen maar een beetje zoals Loesje. Maar Nederland klaagt steen en been. Iedereen is 'het helemaal zat', 'doet gewoon lekker zijn eigen ding' en 'vertikt het om zich nog langer aan de maatregelen te houden'.

De maatregelen in onze kliniek zijn simpel:

- Blijf thuis bij klachten.
- Eén persoon per afspraak naar binnen.
- Ontsmet je handen bij binnenkomst en draag een mondkapje.

De assistente vertelt ze aan de telefoon bij het maken van de afspraak. Op de buitendeur hangen ze. Op de deur in de hal hangen ze. Bij de balie hangen ze. In de wachtkamer hangen ze. Op de deur van de spreekkamers hangen ze.

Zomaar een dag...

Een vrouw komt de praktijk binnen met haar dochter die een pup op de arm draagt. Het meisje is bijna net zo groot als haar moeder. Samen willen ze de spreekkamer in om de laatste puppyvacinatie te laten geven. Ik zoek vriendelijk of één van hen wil wachten. Dat levert een boze blik op van mevrouw en ze

duwt het meisje naar voren waarbij ze snibbig zegt dat zij dan maar zal wachten in de wachtkamer.

Het meisje voelt zich duidelijk ongemakkelijk met deze netelige kwestie en dus breek ik het ijs door haar te vragen wat het stoutste is wat de pup tot nu toe gedaan heeft. Dat blijkt moeilijk kiezen tussen al die stoute dingen die de pup al op zijn geweten heeft en terwijl ze even later honderduit kwebbelt over het kattenkwaad van de pup en ik tussendoor wat tips geef over de opvoeding kijk ik het draakje na en geef stiekem de vaccinatie terwijl hij zich volpropt met hondenkoekjes. Even later hoor ik haar enthousiast tegen haar moeder wat tips doorvertellen. Maar helaas is moeders nog steeds gefrustreerd en snauwt tegen de assistente dat ze hier echt nooit meer terug komt omdat ze het schandelijk vindt dat ze niet samen met haar dochter naar binnen mocht in het belang van de pup.

De volgende dag...

komt een ouder echtpaar de praktijk binnen met een kat op de arm. Als de

assistente aan de balie vraagt of één van hen in de wachtkamer wil plaatsnemen negeren ze haar volledig en stappen ze vastberaden met zijn tweeën mijn spreekkamer in. Mevrouw zegt dat ze vindt dat dit een uitzondering betreft aangezien ze beiden willen zien hoe ik de nagels van hun kat ga

knippen. Dit moet toch niet gekker worden denk ik, tel tot tien en probeer mevrouw weer naar buiten te sturen aangezien meneer het mandje met de kat vast heeft. Ze wisselen want volgens meneer moet mevrouw het dan maar leren. Mevrouw is daar niet blij mee en wisselt weer met meneer omdat hij de kat moet vasthouden. (zucht...) Ik laat meneer de jonge kat vasthouden en knip de nagels terwijl ik precies laat

**NAAST DE GFT-BAK
STAAT EEN
WTF-BAK
VOOR FRUSTRATIES**

Loesje

loesje@loesje.nl

www.loesje.nl/school

zien tot hoever je kunt knippen. De kat heeft echter hele andere plannen voor de middag en probeert zich bij elke nagel los te wurmen. Meneer voorkomt dat door haar bijna fijn te knippen ondanks herhaalde verzoeken van mijn kant dat vooral niet te doen. Bij de laatste nagel is de maat vol, ze rukt zich los en haalt venijnig uit naar meneer.

Als katlief weer in het mandje zit en manlief bepleisterd weer naar buiten gaat, zegt zijn echtgenote vanuit de wachtkamer al wijzend op de andere spreekkamer dat ze dáár wel met zijn tweeën naar binnen mochten. Ik zeg dat het klopt dat er een uitzondering is op de regel. Namelijk in geval van euthanasie van een huisdier. Meneer moppert tegen mevrouw over de kat en zijn schrammen, mevrouw moppert tegen de assistente over de rekening van twaalf euro.

Diezelfde middag...

Maar de man met het kind die middag overtreft alles. Hij komt met een zieke kat in een mandje en een kind van een jaar of zes binnen. Ik snap best dat het niet altijd lukt om thuis oppas te hebben voor de kinderen als je naar de dierenarts moet. Maar ik snap niet dat je niet tegen je kind zegt dat het niet de bedoeling is om aan de lamellen te trekken, mijn stethoscoop rond te zwaaien, het licht aan en uit te doen en de elektrisch verstelbare onderzoekstafel van ruim vierduizend euro als klimtoestel te gebruiken. Twee keer zeg ik er iets van. Het kind gaat stug door. De vader negeert alles.

**HOEZO
CORONAMOEHED**

**IK BEGIN NET WAT
BIJGESLAPEN
TE RAKEN**

Loesje

www.loesje.nl loesje@loesje.nl

Als het kind vervolgens de tong uitsteekt en de hele rand van de tafel gaat aflikken merk ik dat de derde keer dat ik er iets van zeg al minder vriendelijk klinkt. Het is lastig om de aandacht bij de zieke kat te houden, dat geldt ook voor de vader. Hij is moe van al die regels zegt hij. Ik probeer me te concentreren op de zieke kat. Maar als het kind voor de zoveelste keer aan de tafel gaat hangen als een aapje zeg ik terwijl ik het kind strak aankijk: "Dat gaat jouw vader heel wat centjes kosten als je de tafel kapot maakt." Het kwartje valt, het kind wordt op de arm genomen. De kat wordt niet meer vastgehouden door de vader.

Maar de kat en ik..., dat gaat prima!

De dagen worden langzaam weer langer, onze kippen hebben hun eerste ei van het jaar weer gelegd, onze avontuurlijke kater is weer meer de hert op en als ik poesjes steriliseer zie ik dat er soms gesprongen follikeltjes op de eierstokken zitten: de lente is in aantocht.

...de volgende ochtend...

Een nerveuze meneer komt de volgende ochtend zijn kat brengen voor sterilisatie. Ze is bijna een jaar oud en mag al geruime tijd naar buiten. Hij vertelt aan de balie dat als zijn poes drachtig blijkt te zijn de operatie absoluut niet mag plaats vinden en dat als de buik al geopend is en het dan pas zichtbaar is de dierenarts de buik weer dicht moet maken en het nestje echt komen moet. Hij wil ook dat de assistente dat duidelijk op de patiëntenkaart moet vermelden.

Ik kijk het bange en al veel te mollige katje na, voel in de buik maar ze spant haar buik zo hard aan dat het lastig is om een eventueel beginnende dracht te kunnen voelen. Eigenlijk denk ik dat ze niet drachtig is. Ik geef haar narcose en als ze even later weg zakt voel ik nog een keer in haar buik. Mintens vier kleine ampullen voel ik van ongeveer anderhalve centimeter groot. Ze is drachtig. Ik geef haar snel een injectie om de narcose tegen te werken en bel meneer dat ze weer opgehaald mag worden om moeder te worden.

Het is lente!

**IK WIL JE
KROKUSSEN**

Loesje

www.loesje.nl loesje@loesje.nl

**WIE
HET LANGST
BOOS IS
VERLIEST**

Loesje

Postbus 1045
6801 BA Arnhem
www.loesje.nl